

[Erling Dinesen.]

helt blev forbudt, men det har ikke været muligt i øjeblikket. Jeg håber, at vi får bedre muligheder for det på et senere tidspunkt.

Om de ændringsforslag, som er stillet af socialdemokratiet og SF, vil jeg gerne sige, at vort forslag til § 13 tilsigter at undgå den forringelse af de hidtil gældende vilkår, der er indeholdt i regeringsforslaget. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det her ved andenbehandlingen, men henvise til, hvad jeg sagde herom ved første behandling.

Det samme gælder ændringsforslaget til § 14 om rejsehjælp, der efter forslaget kun ydes, såfremt arbejdet er anvist af arbejdsformidlingen. Det kan jo være rent tilfældigt, om dette sker, og det er egentlig urimeligt over for den arbejdssøgende, der selv klarer dette med at få et nyt job, at han ikke får samme vilkår som den anden. Vi mener altså, at hjælp må ydes, uanset om den arbejdssøgende har sikret sig arbejdet selv eller ej.

Vedrørende § 16 foreslår vi en forbedring af ydelserne til dækning af merudgifter ved dobbelt husførelse. Arbejdsministeren har foreslået de nugældende beløb forhøjet fra 15 kr. 10 øre til 16 kr. Vort forslag forhøjer beløbet til 24 kr., og jeg vil da gerne sige, at da dette beløb skal dække ekstraudgifter til såvel bolig som forplejning, er det i alle tilfælde ikke sat for højt.

Vi har også ændringsforslag vedrørende § 16 om et tilskud til en ugentlig hjemrejse i stedet for, som det nu gælder, en gang om måneden. Vi finder det egentlig både urimeligt og også lidet menneskeligt, at en arbejder, der måske har fået bopæl i Nordjylland, men som arbejder i hovedstadsområdet — formentlig, det er jo det almindelige, med en 5 dages arbejdsuge — kun én gang om måneden kan få tilskud til at rejse hjem og hilse på kone og børn. Vi synes, der burde være bedre muligheder. Det må være et rimeligt led i en aktiv arbejdsmarkedspolitik og en mere menneskelig arbejdsmarkedspolitik, at man drager omsorg for dette, og

derfor bør de nugældende forhold efter vor opfattelse ændres.

Ændringsforslaget vedrørende § 17 er i overensstemmelse med arbejdsnævnets indstilling og går ud på at sikre valgfrihed så langt som gørligt, når det drejer sig om anskaffelse af bolig. Vi er tilfreds med, at der nu er tilvejebragt denne valgfrihed og denne ligestilling.

Det er klart, at det vigtigste ændringsforslag er det, der vedrører dagpengesatserne, og det er — det er der ingen grund til at lægge skjul på — stort set en genfremsættelse af vore tidligere fremsatte forslag vedrørende § 47. Den procentsats på 90, der står i loven, vil pr. 1. april 1971 medføre, at dagpengesatsen stiger til 93 kr. Det drejer sig altså her om et beløb svarende til 90 pct. af gennemsnitslønnen for april kvartal det forudgående år.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Vi skulle måske bede om mere ro i salen, så vi kan høre taleren.

Erling Dinesen: Vi finder det fortsat rigtigt at sikre de arbejdsløse en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Vi har tidligere givet udtryk for det, og vi har også tidligere fået en højere grad af tilslutning til dette krav gennemførelse, end der er tale om i øjeblikket. Derfor har vi foreslået, at ikke de 90 pct., men selve gennemsnitslønnen lægges til grund for maksimumsatsen; det bliver 103 kr. i stedet for de 93 kr. Vi synes altså, at det er et væsentligt skridt i den rigtige retning mod at sikre en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Det er ikke noget større økonomisk problem, det skal lige føjes til for en ordens skyld.

Samtidig foreslår vi, ligeledes som tidligere, at grænsen på de 80 pct. af den aktuelle indkomst, som er det højeste, man kan opnå i øjeblikket, forhøjes til 90 pct., et spørgsmål, som i særlig grad har betydning for de lavest lønnede her i landet, af særlig betydning for titusinder af relativt lavt lønnede kvinder ud over landet.